

SOBRE RODES...

L'últim que recordo és una llum intensa, molt intensa i un soroll estrident. Després, només fosc, fosc i un silenci incòmodament mut.

Xalava de valent de petit jugant al carrer amb els amics. Hi fèiem vida des que sortíem de l'escola fins que la mare em feia un xiulet perquè era l'hora de la marató casolana: anar a la dutxa, sopar i dormir. Visc en un poble petit i tranquil i ens permetia gaudir de la llibertat de córrer pels seus carrers sense cap mena de por. Érem nens i no vèiem cap perill per enlloc...

Tricicles, bicicletes, patinets, patins, quads, monopatins, motos...m'apassionava amb bogeria tot el què tingués rodes. Sempre amunt i avall, però sobre rodes!

Una tarda de diumenge mentre passejava en bicicleta prop de la zona del pantà, el sol em va enlluernar i vaig perdre el camí de vista precipitant-me uns metres i colpejant-me el cap contra una roca que m'aturà de perdre'm en l'infinit.

He estat dos anys i tres mesos dormint en un llit desconegut i fred. Durant tot aquest temps, segur que molta gent que m'estima i em coneix ha estat patint per mi, jo...tinc la sort de no recordar ni un minut d'aquests mesos perduts!

Aquests dies, no he parat de rebre visites i em fa feliç compartir de nou la vida envoltat dels amics...com han canviat, què fort! No paren d'explicar-me anècdotes i historietes d'aquest i d'aquell i el de més enllà...quin poble...

No m'imagino la vida en cap altre lloc. El meu lloc és aquest.

La gent gran del poble, gent sàvia, ens diu "hem vingut a patir"...però aquesta afirmació m'és del tot impossible de compartir, jo no tinc cap dubte que he vingut a gaudir!

Em sento eternament afortunat per tot el què he viscut i amb qui ho he viscut i avui, avui faig 18 anys i estic inquiet i neguitós perquè molt aviat viuré una de les experiències que sempre he desitjat i esperat...